

UMHURİYETİ
AKANLIĞI

Rahmi Erdem,

BEDİÜZZAMAN
ve TALEBELERİNİN
HUKUK MÜCADELESİ

Rahmi Erdem

BEDİÜZZAMAN
ve TALEBELERİNİN
HUKUK MÜCADELESİ

**YÜZYILLARDIR VERİLEN İMAN
VE KÜFÜR MÜCADELESİ**

EBEDÎ SORULAR

“Bu dünyayı hadsiz ilâhî hikmet ve faideler ve imtihanat için halk ve icat eden Allah^(cc) en son insanoğlunu yaratıp mahlûkatın en mükemmel meyvesi olarak dünyaya gönderir. Mahlûkatı onun emrine verir. Dünyanın bu suretle halk ve icadı insanoğlu için bir müsabaka ve imtihanı da beraberinde getirmiş, kâinatta iç içe olan zıtlar yani iman ve küfür; nur ve zulmet; hidayet ve dalâlet; hak ve bâtil bir müsabaka ve münakaşayı netice vermiş, bundan da terakkî ve tedennî çıkmıştır.

İman ve küfür mücadelesi deyince, bütün peygamberlerin ve semavi dinlerin esasları olan tevhit mücadelesi akla gelmektedir. Yani Allah’ın birliği, hadsiz kudreti, nihayetsiz ilmi ve ihatası davası... Peygamberlerin en büyüklerine ‘Ulû’l-Azm’ denir. Azm; hamle ve hedef sahibi peygamberler. Birincisi ve en büyüğü Allah’ın sevgilisi ve Kâinatın Fahri Hz. Muhammed’dir^(asm). Ondan sonra derece derece Hz. İbrahim, Hz. Musa ve Hz. İsa gelir. İnsanlığın en nuranî ve en mükemmel fertleri olan bu dört peygamberde iman, hamle ve hareket, gaye ve hedef, fiil ve amel başta gelir.

Hz. Âdem’den Hz. İbrahim’e kadar bütün peygamberler silsile-i tevhidi talim ve benî âdemi bir merkezde buluşturma

gayreti içinde insanoğlunu hayvaniyet mertebesinde insan-ı kâmil derecesine çıkarmak için tevhit sancağını elden elde teslim ederek aslî sahibine, yani Peygamberler Peygamberi'ne^(asm) teslim etmişlerdir.

Dünya tarihinin büyük döngüleri, büyük harekât ve heyecanı bu dört peygamber zamanında başlar.

Hz. İbrahim'in karşısında Nemrud, Hz. Musa'nın karşısında Firavun, Hz. İsa'nın karşısında Roma, Hz. Muhammed'in karşısında bütün dünya"¹

NEMRUD'UN KARŞISINDA HZ. İBRAHİM

“Her büyük peygamber, hatta Allah davasının her aksiyoncusu mukadder olduğu gibi, devrinin bütün düşman cephesini ve şeytanî temsilcilerini karşısında bulur.

Put heykeltıraşı olan babasından, ufukların sarabildiği kadar insan yığınlarını, en ateşli aksiyon üslûbuyla uyandırmaya gelen İbrahim Peygamberin, nihayet ateşe atılmasına karar verilir.

Mezopotamya'dan Hicaz'a ve Kâbe noktasına kadar uzayan aksiyon yolu... Nesli Yirminci Asra kadar uzayan Nemrut, mücerret manası ve tipiyle her türlü madde hâkimiyet ve şevketine rağmen, bu büyük aksiyoncu peygamberin kayaları eriten iş ve hamle nefesi önünde perişandır.”²

Putlara, aya, yıldıza, güneşe ulûhiyet isnad edildiği koyu karanlık bir küfür döneminde Cenab-ı Hakk'ın elçisi vazifesini yüklenen Hz. İbrahim'in kâinata bakış açısını En'âm Suresi 76. ayette ifade ediliyor.

“GALE LÂ UHUBBİL AFİLİN” “Ben batıp gidenleri sevmem.”

1 Necip Fazıl, *İman ve Aksiyon*, 1963

2 Necip Fazıl, *İman ve Aksiyon*, 1963

Bu ayetin ilham ettiği tefekkürü, Bediüzzaman Hazretleri 17. Söz'de bakınız nasıl lâtif bir derse çeviriyor.

“İbrahim Aleyhisselâm'dan sudûr ile kâinatın zeval ve ölümünü ilân eden na'yi 'Lâuhubbil afilin' beni ağlattırdı.

İşte o damlalar ise Nebî peygamber olan bir Hâkim-i İlâhî'nin Kelâmullah içinde bulunan bir kelâmının, bir nevi tefsiridir.

Güzel değil batmakla gaip olan bir mahbûb. Çünkü zevale mahkûm, hakiki güzel olamaz; aşk-ı ebedî için yaratılan ve ayine-i samed olan kalp ile sevilmez ve sevilmemeli.

Bir matlûb ki, gurûbta gaybûbet etmeye mahkûmdur; kalbin alâkasına fikrin merakına değmiyor, amale mercî olamıyor, arkasında gam ve kederle teessüf etmeye lâyük değildir. Nerde kaldı ki kalp, ona perestiş etsin ve ona bağlansın kalsın?

Bir maksud ki, fenada mahvoluyor; o maksudu istemem. Çünkü faniyim, fani olanı istemem; neyleyeyim?

Bir mabud ki, zevalde defnoluyor; onu çağırmam, ona iltica etmem. Çünkü nihayetsiz muhtacım ve acizim. Aciz olan, benim pek büyük dertlerime deva bulamaz, ebedi yaralarımı merhem süremez. Zevalden kendini kurtaramayan, nasıl mabud olur?

Evet, zahire mübtela olan akıl, şu keşmekeş kâinatta perestiş ettiği şeylerin zevalini görmekle, me'yûsâne feryad eder ve baki bir mahbubu arayan ruh dahi 'La uhubbil afilin' feryadını ilân ediyor.

...Fıtrat-ı aşkla yoğrulmuş gibi sermest-i cam-ı aşk olan Mevlâna Cami, kesretten vahdete yüzleri çevirmek için, bak ne güzel söylemiş:

Yalnız biri iste; başkaları istenmeye değmiyor. Biri çağır; başkaları imdada gelmiyor. Biri talep et; başkaları lâyük değiller. Biri gör; başkaları her vakit görünmüyorlar, zeval perdesinde saklanıyorlar. Biri bil; marifetine yardım etmeyen başka bilmekler faydasızdır. Biri söyle; O'na ait olmayan sözler, malayani sayılabilir.”

İşte her şeyin dış görünüşüne bakan ve bütün sermayesi afakî malumattan ibaret olan ve vahyin ışığında kâinata bakamayan dünyevî akıllar hakikate giden doğru yolu arıyor.

“Evet, tabiatın perdesi ile Allah’ın nurunu göremeyen insan, her şeye bir ilâhlık verip kendi başına musallat eder.”

O HANİF BİR MÜSLÜMANDI

Kur’an’ı Kerim, Yahudileri ve Hıristiyanları Hz. İbrahim hakkında yaptıkları münakaşa sebebiyle bir cihetten haksız bulursa da diğer bir cihetten haklılıklarını te’yid eder. Yani Hz. İbrahim, Kur’an’ın beyanına göre de gerçekten öylesine müstesna bir fazilete sahiptir ki hakikaten ona mensubiyetin bahşedeceği şerefin yüceliği münakaşaya geçecek derecededir... Kur’an, bunu inkâr etmiyor. Kur’an gerek Yahudilerin ve gerekse Hıristiyanların, dinlerine bulaştırdıkları beşerîlik ve şirk sebebiyle saf tevhitte uzaklaşmalarından ötürü, Hz. İbrahim’e mensubiyet iddialarında haksızlığa düştüklerini belirtiyor: “İbrahim ne Yahudi ne de Hıristiyandı. O, Hanif bir Müslümandı müşriklerden değildi.”

Hz. İbrahim çok yönlü bir şahsiyettir. O Ka’be’nin kurucusu, Hacı ibadetinin başlatıcısı, İslâm dinindeki “saf tevhit” inancının ilâncısı, müşriklerle sistemli bir mücadelenin başlatıcısı, hatta şirkle mücadelede takip edilecek metot ve mantığın koruyucusu, beşeriyette hıfzıssıhaya giren nice uygulamanın başlatıcısı... gibi nice mümtaz yönleri, üstünlükleri, ilklikleri vardır. Kâbe’yi inşadan sonra Mekke’yi haram ilân ederek orada hem insan kanı dökülmesini yasaklamış hem av yasağı koymuş hem de ağaçların kesilip, yapraklarının koparılmasını, otların yolunmasını men ederek, insanlığın bugünkü gündeminin birinci maddesi olan çevrecilikte beşerîyetin ilk ciddi kararını almak sûretiyle bu işin yani çevreciliğin pîri olmuştur.

Tek cemiyet halini alan dünyamızda, öncelikle semavî menşe'li olmak üzere bütün dinlerin ortak sevgilisi Hz. İbrahim, dünya cemiyetinin teşkilinde yeni misyonlar, ciddî hizmetler görebilecektir.

HZ. MUSA^(as)

Musa Peygamber: Muazzam aksiyon timsali... Esir ve mazlum kavmine bir “Arz-ı Mev’ud, Vaad edilmiş toprak” sözü verilmiştir. Bu kavim, küfrü tepeleyerek, tevhidin bayrağı altında bu vaad edilmiş toprakta saadete ulaşacaktır. Aksiyonların aksiyonu... Firavun’la mücadelesi, taşıdığı asanın dokunduğu her yerde aksiyon yolları açan sırrı, ikiye bölünen sular arasındaki geçit. Fakat bu kavim Peygamberine ihanet eder ve kendi içinden, kendi münezzeh aslına rağmen Yahudi tipini yoğurur ve ayrıca nesilleştirir, milletleştirir.

Musa Peygamber’in mucizeleri sayısız... Koynuna sokup çıkardığı “Yed-i Beyza, Beyaz el” onda bir aksiyon sembolüdür. Yılanları yutan ve denizleri bölen esasından, yine bir aksiyon sembolü olarak bahsettik. Sina dağına çıkış, orada ilâhî hitaba eriş ve döndüğü zaman kavminin ihanetine şahit oluş... Peygamberi Sina dağındayken altın buzağıya tapmaya başlayan ve hiçbir kurtuluşla yetinmeyip hiç bir nimetle doymayan bu kavim, sonra mikrobik intişarlarla dünyaya yayılacak, kendi kendisini mayalandırıp artık muayyen ve yeni bir ırk haline gelecektir. Yeryüzünde dinî ve milli bütün birlikleri çürütmekten ve kendi hizbini korumaktan başka gaye tanımayacak ve böylece Benî İsrail’den, leylek yumurtasından karga çıkarcasına bambaşka bir kol zuhur edecektir.

Hız. Musa^(as) ise, hem kavmine zulmedenlere hem de nefesine zulmeden kavmine karşı öz nesebinin münezzehliği içinde, aksiyoncu Peygamberlerin en büyüklerinden biri olarak kalacaktır.”³

HZ. İSA^(as)

Hız. İsa: “Onda aksiyon birdenbire göze çarpmaz. Onun havalara üflediği nefes, derinliğine bir iç aksiyon içinden, bir müddet sonra meydana çıkar ve Dünya İmparatorluğu Roma’yı silip süpürür. Ölüleri diriltten, körlerin gözünü açan İsa Peygamber’de dış aksiyon ayrı bir mana taşır ve kendisinden sonra belirir.”

Hız. İsa’ya peygamberlik verildiğinde her peygamber gibi “Lailaheillallah” hitabıyla tebligata başladığı zaman, otuz yaşındaydı. Ona ilk defa inananlar on iki adet Havarriyyun oldu. Bu itibarla Roma İmparatorluğu’nda bulunan milyonlarca aç ve sefil kitle bu dinde yeni bir ümit, yeni bir hayat ve saadet buldu. Ancak Roma Devleti halkın Hıristiyanlığa büyük bir şevkle koşmasında bir nevi isyan havası gördü. Bu cihetle Hıristiyanlara akla hayale gelmeyen işkenceler yaptılar.

Fakat hiç bir tedbir, takdire mani olamadı. Zira bu noktaya matuf bizzat Cenab-ı Allah’ın vaadi mevcuttu ve Hıristiyanlar çoğalmaya devam ettiler.

Hız. Mesih bir vaizdir. Bir muallim, bir hatiptir. Fakat Hız. Musa, Hız. Muhammed gibi bir lider, bir önder değildir. Hükümet kurmamış devlete riyaset etmemiş; zaten çok az yaşamış olması da buna imkân bırakmamıştır. Bu cihettedir ki devlet, devlet idaresi, siyaset, muahedeler hususunda bir şey söylememiş, malûm ve muayyen bir hükümet şekli de göstermemiştir. Yegâne tavsiyesi; kayzerin hakkının yine kayzere verilmesidir.

3 Necip Fazıl, *İman ve Aksiyon*, 1963

Bir hakikat ve bir vakıadır ki, Hz. Mesih iç âleme ait düşmanlardan bahsetmiş, nefsin ıslah yollarını göstermiştir. Anladığımız manada siyasetten bahsetmemiştir.

Hz. Mesih, adalet ve hürriyet hakkında hiç bir şey söylememiş, bilakis her türlü zulme tahammül etmeleri hususunda Hıristiyanlara kat'î emirler vermiştir. Bütün tavsiyesi zulümlere işkencelere tahammülden ibarettir.

İlk Hıristiyanların bu vahşet ve zulümlere tahammülleri, dinî gayret ve salâbetleri Roma Hükümdarlarının hayranlığını celb etmiş, nihayet İmparator Kostantin Milâdın 313. senesinde neşrettiği bir beyanname ile Hıristiyanlığı resmî din olarak tanımıştır.

Kostantin tarafından devlet merkezinin Roma'dan İstanbul'a nakli bu şehrin bir Hıristiyanlık merkezi haline gelmesine meydan vermiştir.”⁴

TALİHİN GARİP CİLVESİ

Brütüslerin adı söylenince Yehuda akla gelir. Evet, Hz. İsa'nın davasına bağlı görünüp, onların toplantılarına iştirak ettikten sonra yine Hz. İsa'yı haber veren Yehuda idi. Talihin ne garip cilvesidir ki, Yahudiler tarafından çarmıha gerilmek istenen Hz. İsa'ya^(as) Allah'ın yardımı yetiştirdi ve onun yerine Cenab-ı Hakk'ın bir anda Hz. İsa şeklinde gösterdiği Yehuda çarmıha gerildi. Hz. İsa göklere alındı.⁵

4 Necip Fazıl, *İman ve Aksiyon*, 1963

5 “Üçüncü Tabakat-ı Hayatta olan Hz. İsa^(as) tabakat-i hayatlarıdır ki, beşeriyet levasımatından tecerrüt ile melek hayatı gibi bir hayata girerek nurani bir letafet kesb eder. Adeta bedeni misali letafetinde ve cesedi necmî nuraniyetinde olan cism-i dünyevîleriyle semavatta bulunurlar.”

Mektubat, 1. Mektup, s. 6

AVUKAT BEKİR BERK'TEN İSEVÎ BİR HATIRA

Milattan sonra 155 senesinde İzmir'de yakalanıp muhakeme edilen 'Senpolikarp'la kendisini sorguya çeken şahıs arasında geçen şu konuşma tarihe intikal etmiştir:

“İmparatora and iç ve İsa'ya söv.”

“Seksen altı yaşındayım ve bugüne kadar onu bağrımda gezdirdim. Efendime nasıl sövebilirim?”

“İmparatora and iç.”

“Eğer beni bu sözlerle yola getirebileceğini sanıyorsan yanıyorsun.”

“Şüphem varsa haber vereyim; Ben İsa'ya bağlıyım ve hiçbir faniye and içmem.”

“Unutma ki, emrimde vahşi hayvanlar var.”

“Olsun, ölüm bize saadettir. Kötüden iyiye geçmiş oluruz.”

“Mademki, vahşi hayvanlardan korkmuyorsun, dediğimi yapmazsan seni ateşe atarım.”

“Senin ateşin ancak bir saat yanar, peşinden söner. Sen yakında gelecek olan adaletin ateşini düşün, ebedî cehennem ateşini düşün. Karar ver ve ne yapacaksan yap.”

Bu tarihi hatırayı, 1971 yılında İzmir Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Mahkemesi'nde Av. Bekir Berk nakletmiştir.

Evet, 'Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır,' Hadis-i Şerifinin manasını müdrük bir Müslüman olarak, yine Avrupalı bir düşünür olan Boleau'nun ifade ettiği gibi, “Doğru kadar inandırıcı hiçbir şey yoktur,” sözünün isabetini hizmet hayatımda bilfiil yaşamış bir insanım.

Sokrat ise ‘Başkalarını ikna etmenin büyük sırrı inanmaktır’ hakikatini ilk defa aşağıya alıntılacağım şekliyle ifade etmiş ve insanlığa ışık tutmuştur.⁶

KİŞİ TESLİM OLMAMALI, GERİ ÇEKİLMEMELİ

“Öyle kimseler gördüm ki, muhakeme edilirken gayet tuhaf şekil ve hareketler içinde kendilerini küçülttüler. Sanki öldürülecek olurlarsa misilsiz bir işkenceden geçecekler. Yahut kurtulurlarsa ebediyen ölmeyecekler.

Besbelli bir şey ki, harplerde çok kere insan silâhını atıp merhamet dilemekle ölümden kaçabilir. Eğer insan ruhunu alçaltmaya göz yumarsa, türlü türlü tehlikede ölümden kaçmak için çeşit çeşit yol bulur.

Fakat ey insanlar, ölümden kaçmak güç bir iş değil, kötülükten kaçmak daha zor. Zira kötülük ölümden daha tez koşar... Şimdi ben tarafınızdan hüküm giymiş ve idama mahkûm edilmiş olarak gidiyorum.

Düşmanlarım da hakikat tarafından hüküm giymiş ve alçaklıkla haksızlığa mahkûm edilmiş olarak gidiyorlar. Ben kendi cezamla kalırım onlar da kendi cezalarıyla...

Belki bu şeylerin böyle olması gerekti. Olan her şey iyidir. Kişi teslim olmamalı, geri çekilmemeli, safını bırakmamalı... Cenkte olsun, nerede olursa olsun, yurdunun emrini yerine getirmeli.

Eğer bu emre inanmıyorsa, onu verenleri aydınlatmaya ve görüşlerini değiştirmeye çalışmalı... Bunun için her vasıtaya başvurabilir... Fakat kaçılmaz.

⁶ Sokrat, “Benim üstünlüğüm, bilmediğimi bilmemden ileri geliyor,” demiş. Şairler onu sukut-u hayale uğrattılar. Politikacılar tam bir cehalet içinde. Sokrat çağdaşlarının yüzüne hakikat aynasını tutar. Ama çağdaşları onu affetmez.

Bu iş dünyada ne benimle başladı ne de benimle bitecek. Hak ve hakikatı günlük hayat kaygılarının üstünde tutanları daima benim akıbetim kovalayacak.”

Evet, Sokrat böyle demiş ve söylediği gibi de hareket etmiştir. Bir edibe göre, ‘Sokrat yazan değil, yaşayan adamdır.’

Milattan önce 399’da tevkif edilir. Yunan hiçbir zaman düşünce hürriyetine tahammül edemez. Yunan yalanın ve propagandanın vatanıdır.

Zaten kendisi de, ‘Ben uyuşuk vatandaşlarımı harekete zorlayan bir at sineğiyim. Müdafaam hayatımdır,’ der. Kendini müdafaaya yeltenmez.

Kendisine, ‘Ne ceza verelim?’ diye sorulunca şu cevabı verir: ‘Ölüm.’

Cemil Meriç

SON PEYGAMBER HAZRETİ MUHAMMED^(asm)

Beş yüz yetmiş sene fetret asrının karanlıkları içinde boğulan, hiç peygamber gönderilmediği için yolunu şaşırıp muzdarip insanlığa, beklediği ilâhî nur ve ışık Milâdın 570. senesi Nisan ayının 20. günü Mekke’de doğdu.

İnsanlık tarihinin en büyük hadisesi, Nebiler ve Resuller zincirinin son halkası, “*O Bürhan-ı Bahir olan Peygamberimiz^(asm) bütün ehl-i imana imam, bütün insanlara hatip, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid, bütün evliya ve evliyadan mürekkep bir halka-i zikrin serzakiri.*”

Henüz annesi hamile iken muhterem pederi Abdullah’ı kaybeden Allah Resulü altı yaşında annesi Amine’yi de kaybeder ve yetim kalır. Çocukluğu fesahat ve belagatıyla meşhur Havazin Kabilesi’nde geçer. Amine’nin vefatı üzerine Hz. Muhammed^(asm)

dedesi Abdülmuttalip tarafından himaye olunur. Onun vefatı sonrasında da bu vazifeyi amcası Ebu Talip üzerine alır. Ticaretle meşgul olan Ebu Talip, Hz. Muhammed'i yanına alıp Suriye'ye sefere çıktığı zaman 12 yaşında bulunan Fahr-i Kâinat Efendimizi de yanına götürür. Meşhur Rahip Bahira ondaki Nübüvvet nurunu müşahede edip Ebu Talib'e haber verir.

Gençliğinde gösterdiği iffet ve doğruluk sebebiyle dost ve düşman tarafından "Muhammedü'l Emin" lâkabıyla şöhret bulur.

Nübüvvetine yakın günlerde Mekke'ye üç mil mesafede bulunan Hira dağına gider, bütün ulvi ruh sahipleri ve derin ciddi zekâlar gibi aylarca orada murakebe halinde kalır. Namzed olacağı ilâhî vazifenin ağırlığını bütün zerratıyla hissediyor, insanlığın içinde bulunduğu küfür, dalâlet, vahşet, zulüm, cehalet onu ciddi ciddi düşündürüyor, zaaf ve acziyle Cenab-ı Hakk'a teveccüh ediyor, hamili olacağı tevhid hakikatının tebliğ zamanını bekliyordu.

"Şu kâinatın sahip ve mutasarrıfı elbette bilerek yapıyor. Madem yapan bilir, elbette bilen konuşur. Madem konuşacak, elbette zîşuur ve zîfikir ve konuşmasını bilenlerle konuşacak. Madem zîfikirle konuşacak elbette zîşuurun içinde en cemiyetli ve şuuru külli olan insan nev'i ile konuşacaktır.

Madem insan nev'i ile konuşacak elbette insanlar içinde kabil-i hitap ve mükemmel insan olanlarla konuşacak. Muhammed^(asm) ile konuşacak ve konuşmuş ve Resül yapacak ve yapmış, sair nev'i beşere rehber yapacak ve yapmıştır."

Bu mukaddes emanet ve insanlığa getirdiği nur ile kâinatın manevî şekli değişmiş, mevcudatın mahiyeti anlaşılmış, masnukatın ifade ettiği yüce manalar idrak edilmiş, her insanın aklına gelen şu üç müşkil sual olan, "Necisin? Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun?" suallerine makûl ve muknâ cevaplar veril-

7 Mektûbat, 19. Mektup, s. 89

miştir. “Bütün Hıristiyanlık dünyası, Yahudilik, ins ve cin kavmi ve kabilesi ona şiddetle muarız ve muhalif oldukları halde zerre miktar bir tereddüt, bir telâş göstermemesi davasının hakkaniyetinden ileri geliyordu.”

Resül-ü Ekrem^(asm) peygamberlik dava etmiş. Kur’an-ı Azimüşşan gibi bir fermanı göstermiş. İnsanlığa meydan okumuş. Ve demiş, “Ben şu kâinat Halikı’nın elçisiyim. Delilim de şudur ki; daimi âdetini benim dua ve iltimasıyla değiştirecek. Mazhar olduğu bin mu’cizat ehl-i tahkik ve akılca malum ve müsellemler olmuş. Tevatüren yalan söylemedikleri umum ümmet tarafından ittifak edilen Sahabe-i Kiramın namdarları tarafından ittifakla, senedi sahihle, ifade edilmiştir.”⁸

“Resül-ü Ekrem’in^(asm) halleri ve vasıfları tarihen beyan edilmiş. Fakat o vasıflar beşeriyetine bakar. Halbuki o zatın şahs-ı manevîsi ve mahiyet-i kudsisi o derece yüksek ve nuranidir ki; tarihte beyan olunan evsaf o yüce kamete uygun gelmiyor.

İşte yanlış gitmemek için; her vakit mahiyet-i beşeriye itibariyle işitilen evsaf-ı âdiye içinde başını kaldırıp, hakiki mahiyetine ve mertebeye Risalette durmuş nurâni şahsiyet-i manevîyesine bakmak lazımdır.”⁹

Bir gün yine o mağarada murakabeye dalmışken gayb âleminde, “Yaratan Rabbinin adıyla oku,” hitabına mazhar olur. Bu tebligat Arabistan’ın yalçın kayalıklarında aksi seda verdiği ve o uçsuz bucaksız çöllerde dalga dalga yayıldığı zaman cihan tarihinde yeni bir sahife açılıyordu. İnsanlık yeni bir müjdecî ve kurtarıcı ile karşı karşıyaydı. İlâhî bir imtihanın hükmü altına giriyordu. Hayırla şerrin, nur ile zulmetin, dalâlet ile hidayetin, iman ile küfrün bütün dehşetiyle mücadele ettikleri karanlık bir zeminde doğru yolu bulmaya çalışıyorlardı.

8 Mektûbat, 19. Mektup, s. 90

9 Necip Fazıl, İman ve Aksiyon, “Hz. İsa”

Bu müthiş mücadelede rehber-i mutlak olan Hz. Muhammed^(asm) getirdiği nur ile insanlığa ışık tutuyor ve bir projektör gibi insanlığın önünü aydınlatıyor, açtığı cadde-i Kübra-ı Kur'aniye'de yetişen binler muhakkik, sıddık insanlar, insanlığın evc-i ke-malatında yerlerini alıyorlardı. “Çünkü bir Abdülkadir Geylani, bir İmam-ı Rabbani, İmam-ı Gazali gibi kâmil insanların insanoğluna kazandırdıkları şeref ve haysiyet, hayvanat-ı muzırna hükmünde binler ehl-i dalâletin küfre gitmesinden hâsıl olan zararı hiçe indiriyordu.”

Hz. Muhammed^(asm) ilk hayati imtihanına, “Bedir’de iki muhafız melek Cebrail ve Mikail’in^(as) himaye kanatları altında çıkıyor.” 305 sahabi ile 700 küffara karşı var olup olmama mücadelesi veriyordu.

“Bedir muharebesinden evvel ferman ederek Kureyş’in müşrik reislerinin nerede katledileceğini haber vermiş; ‘Ben kendi elimle Übey ibni Halefi öldüreceğim.’ demiş, haber verdiği gibi çıkmış.¹⁰ ‘Bedir Harbinin en dehşetli zamanında sahabelerin bir kısmı harb ederken, diğer bir kısmına (Harpte cemaatı terk etmek caiz olduğu halde) cemaatle namaz kıldırılmış... Bilahare diğer bir kısmına da cemaatle namaz kıldırarak bu hayat memat meselesinde bile ibadetin mühim bir sırrını muhafazaya gayret etmiş.’ ‘İmani hükümleri kavi ve sabit kılmakla meleke haline getiren ancak ibadettir. İbadet akılları Cenab-ı Hakk’a tevcih eder. Vicdanî ve akli olan imani hükümler eğer ibadetle takviye ve tahkim edilmezse eserleri ve tesirleri sathî kalır.’”¹¹

Yirmi üç sene insanlığın saadeti için büyük bir ciddiyet ve gayret ve şefkatle çalışan ve Cenab-ı Hakk’ın emirlerini büyük bir ferağat-ı nefis ile tebliğ eden “Hüs-n-ü sîret ve cemal-i suret” mümtaz bir zatın getirdiği nur ile o asır bîhakkın asr-ı saadet ünvanını almıştır. İnsanoğlunun öyle bir asrı bir defa görmüş,

10 Mektûbat, 19. Mektup, s. 102

11 Emirdağ Lâhikası II, s. 255; İşarat’ül İcaz, s. 92

bir daha göremeyeceğini ifade eden o yolda yetişmiş binler muhakkik ve mütefennin insanlar tarafından te'yid edilerek tevhid davası zafere ulaşıyor. İnanmış ilk yedi kişi veda haccında 120.000 kişi olmuştu ve bilahare İslâm, insanoğlunun beşte birini içine alacaktı.

İlk yediler: Hz. Peygamber, Hz. Ebu Bekir, Hz. Ammar, Hz. Sümeyye, Hz. Süheyla, Hz. Bilal-i Habeşi, Hz. Mikdat.

Tafsilatını siyer ve tarih kitaplarına havale edip kısa kesiyoruz.

ÂLİMLER PEYGAMBERLERİN VARİSLERİDİR

'Âlimler Peygamberlerin varisleridir.' Hz. Muhammed'in açtığı Cadde-i Kübra-i Kur'aniye'de yetişmiş milyonlar mübarek kâmil insanlar, haksızlık karşısında susmamışlar, 'hak budur' demiş, başlarını eğmemişler; zalim bir hükümdar karşısında hakkı söylemekten hiç çekinmemişlerdir. Bunlardan biri olan, Hindistan'da Gandhi ile birlikte bağımsızlık için mücadele eden Mevlâna Ebul Kelâm'ın İngiliz mahkemesinde yaptığı nefis bir müdafaadan birkaç çarpıcı cümleyi arz ediyorum:

"Hâkim kuvvetler hükümetin elinde musahhar birer alet olur. Ve hükümet onlarla kimi mahvetmek istiyorsa onları imha eder. Bu tarihî bir hakikattir ve hiç bir vecihle istiğraba şayan değildir. Çünkü mahkemelerin elinde bir kazaî kuvvet vardır ki, bunu adalet icrası için de kullanabilir. Adil bir hükümetin elinde bu kuvvet adl-i icra ve hakk-ı ihkak için en büyük bir vasıtaadır. Fakat zalim hükümetlerin elinde aynı kuvvet intikam, zulüm, hakka mukavemet, yeniliğe mâni olmak için en müthiş kuvvettir.

Tarih gösteriyor ki, zalim hükümetler döneminde mahkeme salonları harp meydanlarından sonra en müthiş zulüm sahnesi olmuştur. Harp sahnelerinde nasıl birçok masumun kanı dökülüyorsa, mahkemelerde de nice masum insan idam ediliyor,